

Tartalom

A házasság	1
Építéstörténet	2
Ferenc pápa miséjén Csíksomylóban.	3
4-es oldal	4
Riport Ravadics Ferencel és Erzsikével	5
Frissítő: A József Szövetség.	7
Búza: A házasság lelkesége	8
Imádkozzunk! Hajdú Zoltán Levente imái	9
Jó volt olvasni! André Wénin, Camille Focant, Sylvie Germain: Bibliai nők	10
A „nyolc boldogság” evangé- liumának magyarázata	11
Mindszenty-iskola Közösségépítő Családi nap a Mindszentyben.	12
Kis-Fátia II.: Barangolás a környéken	13
Szabó T. Anna: Gyűrű	14
Anyakönyvi hírek.	15
Plébániai hírek	15

A házasság

A házasság szentsége egy megkeresztelt férfi és egy megkeresztelt nő, egész életre szóló, felbonthatatlan szeretetközössége, melyben a felek hivatása: egymás megszentelése és az élet továbbadása. Ebben a meghatározásban minden egyes kifejezés rendkívül fontos, viszont most a felek hivatását szeretném egész röviden kibontani.

A szentségi házasságot és az egyházi rendet a közösség szolgálatának szentségeinek hívjuk. Ez azt jelenti, hogy egyiket se a magunk öröme, személyiségünk önző kibontakoztatására használjuk, hanem az Istentől ránk bízott személy/személyek javára. Ha így éljük meg hivatásként a házasságot és a papságot, abból már mi magunk is „profitálunk” a kegyelmek szintjén.

Jegyesoktatáskor meg szoktuk kérdezni a felektől: „Miért akarsz házasodni? Azért, hogy boldog légy?” – erre a helyes válasz: „Azért akarok házasodni, hogy a házastársam boldog legyen, engem ez boldogít”. A legfontosabb tehát, hogy közelebb vigyem feleségemet/férjemet Istenhez, ne én legyek az, aki eltávolítom tőle. Sőt, sajnos sokan ki is hagyták Istent a házasságukból, mert csak díszletként gondolták az esküvő mellé, így hivatástudatuk nem is alakulhatott ki. Rendkívül fontos, hogy ez a hivatástudat még a jegyesség ideje alatt kialakuljon és megformálódjon a szívekben. A papságra hat éven keresztül készülünk lelkünkben arra, hogy a híveknek szenteljük magunkat, a jegyességben ugyanúgy át kell formálódni, hogy a házasságban egymásnak szentelődjenek.

Sokan kijelentik (hallani a mindennapokban), hogy „Nem normális, aki ma megházasodik. Nem is divat már, és amúgy is sok a válás”. Lehet, hogy nem normális dolog, mert azt lehet normának mondani, amit a többség követ, de ezek a klasszikus értelemben vett normák gyorsan változnak, az idő és az ízlés alakítja. A Jézus alapította szentségek viszont örök érvényűek, kortól, kedvtől függetlenek, a velük járó kegyelmi kincsek változatlanul hatékonyak, mert Istentől vannak. Mi emberek tudunk csak változni.

Isten további ajándékkal és küldetéssel ajándékozhatja meg a házasságot a gyermekáldással, ami új dimenzió a kapcsolatban, viszont az eddigi hivatást nem felülírja, hanem szilárd alapként felhasználva ráépül, megteremtve ezzel a családi biztonságot. Amennyiben Istennel együtt tervezünk és élünk, jutalmunk sem marad el, ami mindannyiunk közös célja, az örök élet boldogsága.

Kovács József káplán

Építéstörténet

Elődje, a törökkori palánkvár mellett álló és az idők során nagyon rossz állapotba került egytornyú templom helyére a mezőváros földesura, Padányi Bíró Márton veszprémi püspök rendeletére, 1747-ben kezdték építeni a mai Mária Magdolna plébánia-templom épületét.

Bíró Márton püspök életrajzírója, Pehm (a későbbi) Mindszenty József zalaegerszegi apátplébános hatalmas munkájában a püspököt Zala vármegye és benne különösen Sümeg és Zalaegerszeg nagy kedvelőjeként írja le. Ennek a kitüntető szeretetnek tulajdonítja, hogy „Zalaegerszegnek fennállása óta nem volt nagyobb jótevője, mint Bíró. Ha semmi mászt nem ad a városnak, mint a gyönyörű kéttornyú 'bazilikát', a 'szép roppant nagy templomot', amely szerinte messze földön ritkítja párját; ...eleget, sokat adott.”

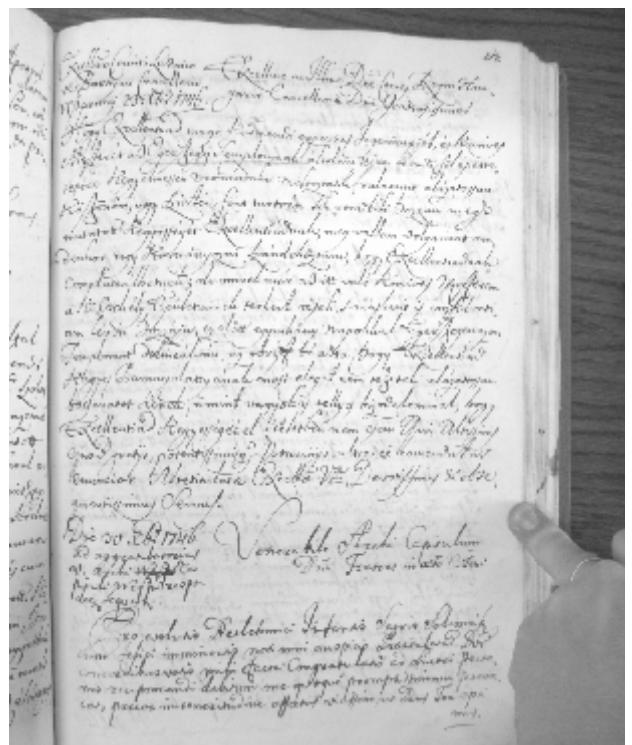
Valóban, a város – különösen az akkori – nagyságához képest hatalmas templom építése súlyosan megterhelte a püspökség, de egyúttal a város és a vármegye kasszáját is. Annak azonban, hogy a templom ilyen és ekkora lett, voltak gyakorlati okai is. A régi templom volt az egyetlen misézésre alkalmas hely, amelyet addig nem lehetett lebontani, míg az új legalább részlegesen meg nem felelt ennek a feladatnak. A meglévő torony alapozása pedig nem bírta volna el a nagyobb harangtornyot, lebontásával viszont veszélybe került volna a régi templom déli fala, s vele az egész korábbi épület. A valóban püspöki székhelyhez illő, „szép roppant nagy templom” tehát a legkisebb rossz volt, amit a város földesura magára vállalt. Az építés miatti pénztelenségről mind a püspök, mind a szervezés munkáival megbízott egerszegi plébános sokat és gyakran panaszkodott. Bíró a költségek fedezésére még budai házáat is áruba bocsátotta.

A templom rajzait a püspök bizalmát élvező, és neki több épületet is tervező, sajnos, név szerint meg nem említett építőmester készítette. Ez a mester minden valószínűség szerint Tietharth József kőműves lehetett, akit Bíró rendszeresen foglalkoztatott, és aki feltétlen bizalmát élvezte. Erre utal a veszprémi püspöki levéltárban őrzött, Batthyány Ádámhoz írt levele.

A templom viszonylag lassan épült, kilenc év múlva kezdték meg a szentély tetejének befedését. A torony építéskor 327.000 téglát égettek, s még vagy 50.000 várt kiégetésre. A munkálatokat Kiss Pál plébános és a püspöki tisztartó, Paál Gáspár szervezte és vezette, mindenkor közvetlen levelezésben az építető püspökkel. A lassú tempót a nehezen előteremthető anyagiak mellett az is késleltette, hogy a templom hajójában még állt a régi, használatban lévő épület, amelynek támpillérei valószínűleg az új alaprajzot is befolyásolták, és amelyet csak akkor lehetett lebontani, ha az új már alkalmassá vált a misézésre. A szentély fedésére használt cserepeket helyi téglással készítették.

A folyamatot az 1760-ban Egerszegen tomboló tűzvész gyorsította fel, amely a mintegy kétszáz polgár hajlékával együtt a régi templomot is teljesen elpusztította. A vallási élet biztosítására a püspök újabb támogatást nyújtott, a kiégett, régi épület maradványainak lebontása és az új templom felépítése még így is további kilenc évet vett igénybe. Az építkezés lezárása és a díszítő freskók, illetve templomdekoráció megrendelése már az időközben elhunyt püspök utódjának, Koller Ignácnak a nevéhez fűződik.

Marx Mária

Ferenc pápa miséjén Csíksomlyóban

Négy családból álló, Kovács József káplánunkkal megerősített csapatunk május 30-án érkezett a pápalátogatásra, Csíkszeredába. Másnap, az ezeréves határhoz tett kirándulás után, a pápai mise előestéjén, izgatottan hajtottuk álomra a fejünket, különösen, mert a város határában kisbuszunkat a román rendőrség megállította, és csak kíséretükkel parkolhattuk le járművünket.

A pápai mise reggelén arra ébredtünk, hogy a misedomb, a „nyereg” felől, Mária-énekek zengenek a hangszórókból, s már 6 órakor tömött sorokban masíroznak a zárándokok az autóforgalom elől teljesen lezárt utcákon. Bár az eső zuhogott, a zárándokok higgadtan, rendületlenül haladtak a misedomb felé. Három kilométert haladtunk az esőkabátos, gumicsizmás zárándokokkal, egymás esernyője alatt bujkálva, míg a domb alá értünk.

Onnan fel a kaptatón, a köves úton, énekelve gyönyörködtünk az utcákon felfelé hömpölygő tömegben. Aztán elfogyott lábunk alól az út, és a nyeregben jött a sár, a dagonya, csúszkálás, földre huppanás. A szektorunk felé való eligazodást nem segítették táblák, a nagy székegyház tűnt a beléptetés helyének a távolból, oda igyekeztünk. A kaput viszont szinte az orrunk előtt bezárták, így mentünk amerre láttunk, belépőjegy- és csomagellenőrzés nélkül. Hamar rátaláltunk a szintén szektorukon kívül rekedt dévai gyerekekre és egyik házvezetőjűkre, a zalaegerszegi Nagy Mariannra, egy nagy kivetítő alatt a sárban ácsorogva. A gyerekek közül párat pityeregni láttam, átáztak, fáztak, voltak, akik az éjjel buszban aludtak. Egy kicsivel arrébb füvesebb területet találtunk, ahova legalább a tábori székeket le tudtuk állítani, ott letelepedtünk, és vártunk az esőben. Egymás társaságában viszonylag hamar eltelt a miséig hátralévő röpke két óra, a végére az eső is elállt.

Megérkezett és hatalmas taps közepette végighaladt a tömegen a pápamobil. Amikor közelebből láthattuk „Róma püspökét” a kivetítőn, meglepett bennünket, milyen rettentő fáradtnak, öregnek tűnik. Utólag tudtuk meg, hogy az időjárás miatt nem helikopterrel, hanem autóval, órákig zötykölődve érkezett. A mise szövegeit a pápa latinul mondta, az

egyéb szövegek magyarul, románul, németül hangzottak el, hol egyik, hol másik nyelven, az énekek magyarul zendültek fel. A homíliát a Mária Rádióon keresztül magyar szinkrontolmácsolás segítségével hallgathattuk, de később – a román után – magyarul is felolvasták.

Az áldozáshoz messze kellett eldagonyáznunk a sárban, mert kevés pap áldoztatott, József atya a kezében hozott egy marék átváltoztatott ostyát, hogy az is áldozhasson, aki közülünk nem fért oda az áldoztatókhoz. A misének vége lett, a klérus elvonult, a tömeg szájáról zengő Székely himnusz alatt a pápa már messze járt. Hazafelé könnyen lejutottunk a dombról, de az utcánkba való bejutást a román rendőrség megint meg akarta akadályozni, mondván csak akkor mehetünk tovább, ha a román kormányautók elhagyták a várost a főutcán keresztül. Azt

persze nem közölték meddig kell várni, ezért segítséget kértünk és kaptunk a szállásadótól...

A szálláson végre letehetjük a sáros göncöket és magunkat. Itt tudtuk meg egy ferences nővértől, aki a pápa öltöztetőjeként végzett szolgálatot a misén, hogy a ferences magyar szervezők ötszáz papot szerveztek az áldoztatáshoz, de a

román szervezők végül csak harmincat engedtek ki, illetve hogy a pápamobilban a helyi katolikus egyházi előljárónak is helye lett volna a Szentatya mellett, ahogy máshol-máskor ez lenni szokott, de a pápát végül egyedül engedték útjára. Azt pedig már csak itthon tudtuk meg, hogy a pápa ruhájáról még a magyar feliratot is el kellett tüntetni, és hogy további más dolgokat is felülírtak a román szervezők.

A magam részéről fontos tapasztalatot szereztem arról, hogy a magyar kisebbség egy Romániának címzett eseménynek mennyire lehet meghatározója. Nehéz feladat együtt szervezni nekik valamit, főleg a pápa által sugallt testvéri szellemben, a „jövő össze-szövésén” munkálkodva, mikor oly sok a még mindig tapintható sérelem, és megaláztatás az egyik részről, és az autonómiára való törekvésektől való félelem a másik részről. Csoda, hogy olyan régóta, még mindig megvan, él és összetart(?) ez a magyarság.

Szabó-Hidvégi Orsolya

55 éve vagyunk házасok. A kérdésre, hogy miként tudtunk egymás mellett, hűségünket megőrizve megöregedni, az egyik válaszuk az elfogadás. Próbáltuk a másikat úgy szeretni, ahogy van. Mindent megbeszéltünk, őszinték voltunk egymással, és jóban is, rosszban is kitarottunk. A másik válaszuk az alázat. Attól még, hogy valami egyikünknek nem volt kellemes, vagy kényelmes, sőt egyenesen nehezünkre esett, meg tudtuk tenni a másikért. Végül, de nem utolsó sorban, a hitünk is a hűség felé terelt minket. A vasárnapok nem telhettek el szentmise nélkül, az ott elhangzó igék és prédikációk, a gyónás is segítettek megmaradni egymás mellett. Ezeket a napokat pihenéssel is töltöttük, akármennyi munka, feladat várt ránk máshol. Közös életünk legnagyobb öröme két lányunk születése volt. Egyik lányunk, és unokánk is, régóta külföldön él, ezért különösen nagy boldogság számunkra, mikor ünnepek alkalmával mindenki itthon van, és végre együtt lehetünk.

Belső Ferenc és felesége, Magdi

Házastársunkat ajándékba kaptuk az Úristentől. Az elmúlt 34 év- kegyelem. Ha levesszük a jegygyűrűnk, már néhány hónap után érezzük a helyét. Három évtized után, már nem is kell fizikai közelség ahhoz, hogy érezzük kezünkben a másik tenyerét, halljuk a hangját, lássuk pillantását.

Gyorsan elteltek azok az évek, amikor tele volt ház gyerekekkel, akik most már csak látogatónak jönnek haza. Házasságunk egy új szakaszához érkezünk, most érezzük csak igazán, milyen jó, hogy vagyunk egymásnak! Milyen jó, hogy kaptunk még időt, hogy fejlődhetünk, alakulhatunk egymás által, s egymásért: növekedhetünk a figyelemben, együttérzésben, elfogadásban.

Lázár Ervin: Szegény Dzsoni és Árnika című meséjét kapcsolatunk elején olvastuk; s azóta is kísért minket. Olvastuk, megtanítottuk gyermekeinknek, közeli barátainknak. Még mindig tanulunk kell belőle:

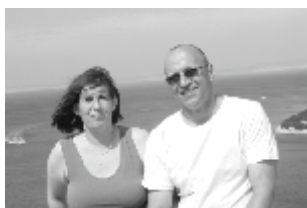
Dühösen sem kommunikálni, sem döntenem nem szabad. Akár jogos, akár indokolatlan a haragunk, várjuk meg, míg elmúlik! Az aggodalom elveszi szabadságunkat. Nem minden helyzetben vagyunk egyformán erősek, - hordozzuk egymást, s fogadjuk el a másik segítségét! Ne csak érezzük a másik örömét, vagy fájdalmát, cselekedjünk is érte! Mindenben benne lakozik a jószág egy piciny kis csírája, keressük meg! Ha bajban vagyunk, induljunk el, s kérjünk segítséget!

Hári Antal és Mónika

1969-ben kötöttünk házasságot a Mária Magdolna plébániatemplomban. Házasságunkat az egymás és gyermekeink iránt érzett szeretetben éltük. Mindent megbeszéltünk, a legapróbb dolgokat is, igyekeztünk mindig együtt dönteni. Ha össze is zörrentünk valamin, hamar kibékültünk, nem hordoztuk haragot egymás iránt. A nagyszülőktől kapott hitünk, házasságunk éveiben bontakozott ki és mélyült el igazán. Együtt látogatjuk a szentmiseket, és imádkozunk, amennyit csak tudunk. Együtt imádkozunk több mint 14 éve Szent Brigitta imádságait, a boldogság titkát. Zarándoklatokra is gyakran utaztunk együtt, és szívesen megyünk most is, bár ma már inkább csak a közeli zarándokhelyekre. Hat unokánk közül a legidősebb huszonöt, a legkisebb másfél éves. Nagy öröm a velük való időtöltés, régen a sok együtt-tanulást különösen élveztük, de így, hogy lassan mind felnőnek, és a maguk útját járják, kevésbé van lehetőségünk találkozni velük.

Kerner Róbert, és felesége Ibolya

1999-ben kötöttünk házasságot, négy gyermekünk közül a két idősebb már más városban középiskolás, ritkábban látjuk őket, általános iskolás és legkisebb, másfél éves fiaink társaságát viszont nap mint nap élvezhetjük. Szövetségünk mottójának a Préd 4, 9-12-t tekintjük, mely így szól. „Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegszenek; de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármast fonál nem szakad el egyhamar.” Házasságunk eltelt 20 éve alatt igyekeztünk őszinte beszélgetésekkel, elfogadással biztosítani, hogy közel maradassunk egymáshoz. Kitartó imádsággal ajánlani fel szövetségünket és egymást a Mindenhatónak. Az együtt megélt nehézségekben, harcokban, támadásokban, melyeket egyikünknek vagy a házasságunknak kellett elszenvednie, egymás mellett álltunk, biztosítottuk a másikat afelől, hogy nincs egyedül. Az életben és a hitben is társak és szövetségesei voltunk, vagyunk. Istennek hála, sokszor érezhetjük, hogy a Szentlélek ereje velünk van, és a hitben újra és újra megerősödve kegyelmekben részesülünk.

Petőházi Attila és Petőháziné Kerner Anita

Riport

Egy ember, egy házaspár hitelességét nem a szavai, még csak nem is közösségben vállalt szerepei igazolják. A lényeg a mindennapok terhének vállalása: kitartani az Úristen s egymás mellett szegénységben, otthontalanságban, kitartani a betegség, a fogyatékosság keresztjét hordozva is.

Nap, mint nap panasz nélkül.

Ravadies Ferenc évtizedeken át egyházközségünk egyik legaktívabb tagja volt. Vele és feleségével, **Erzsikével**, beszélgettem a hitről, a házastársi szeretetről és hűségről.

Mindketten Zalaegerszegről származtok?

Feri: Nem, én nemesbódi (Vas megye) vagyok. Vámör voltam, 8 évig Murakeresztúron teljesítettem szolgálatot. Sikerült Pécsre kerülnöm, de újra visszahelyeztek Murakeresztúrra. Kértem a feletteseimet, hogy helyezzenek vissza Pécsre, mert már szeretnék városban élni, s így, ha Pécsre nem is, de Zalaegerszegré áthelyeztek. Korábban is jártam már itt, a vasútállomástól a főtérig elsétáltam, de nem tetszett ez a város. Gondoltam magamban, ide se jövök többet! A Jóisten másként gondolta; itt öregedtem meg, 57 éve élek itt.

Erzsike: Az én családom élt itt Zalaegerszegen.

Már a házasságkötések előtt több akadályt kellett leküzdenetek.

Feri: A Bartók Béla úton laktam albérletben, amikor egy nap megláttam egy lányt sétálni az egyik szomszédos udvaron. Kértem a háziasszonyomat, hogy mutasson be neki, de egyre csak húzta-halasztotta a dolgot, mert a saját rokonságából nézett ki engem valakinek. Végül a férje segítségével ismerkedtünk meg, s rá egy-két napra már moziba is hívtam a leendő feleségemet.

Erzsike származása és paptestvére miatt feletteseim rossz szemmel nézték a kapcsolatunkat, s igyekeztek megakadályozni a házasságkötésünket.

Amint kiderült az eljegyzésünk elhelyeztek először Szegedre, majd még messzebbre: Békéscsabára. Az egyenruhás alakulatokhoz tartozóknak abban az időben engedélyeztetni kellett a házasságkötést.

Szinte naponta telefonáltam a minisztériumba, kérvényeztem, hogy adják meg a házassági engedélyt, de ehhez nem járultak hozzá. Mígnem egyszer a személyzetis tiszt azt mondta nekem, megadja az engedélyt, de igyekezzek intézkedni: Két héten belül legyen meg az esküvő! Utánam szólt, „templomi esküvőről aztán szó sem lehet!” Az adminisztrátor hölgyek rám mosolyogtak: „Elintézik ezt maguk családon belül.”

A sógorom adott össze minket vidéken, egy kis faluban. Csak mi voltunk ott és a két tanú.

Erzsike: Januárban elment Békéscsabára, hazajött húsvétkor, s legközelebb már csak nyáron az esküvőnk előtt két héttel. Összeházasodtunk, s együtt mentünk vissza Békéscsabára. Én ott voltam következő

év májusáig. Az első fiunk akkor született. Ferit nem helyezték haza, már a második gyermekünket vártam, amikor közelebb kerülhetett, Kaposvárra. 1965 augusztusában született meg a lányunk, s következő év januárjában helyezték vissza Ferit Zalaegerszegré.

Akkor kezdtünk el építkezni. Feri kézzel ásta az alapokat, a pincét is. Nagyon sok munkával, két pici gyermek mellett épült fel az otthonunk, ahogy errefelé mondják ebben a házban mi minden téglát megfoglunk.

Feri: Később is a munkámban sok hátrány ért a hitem miatt fizetésemeléskor, előléptetéskor az utolsó voltam, a feladatok elosztásakor az első.

Terveztétek, hogy nagy családotok lesz?

Erzsike: Úgy gondoltuk, hogy elfogadjuk a gyermekeket, akikkel a Jóisten megajándékoz minket. Öt gyermekünk született, sajnos a legkisebb, Krisztián, kétnapos korában meghalt. Habár csak két napig élt, nagyon sokszor eszembe jut, még mindig fáj az ő elvesztése. Van valakink már odaát.

Középső fiunk születésekor agyvérzést kapott. Feltűnt nekem, hogy az ő fejlődése elmarad a testvéreitől, de abban az időben még nem kaptak fejlesztést a pici gyerekek. Értelmileg sérült, ezért speciális iskolába kellett járatnunk. Köszegeen volt ilyen,

ahol havonta csak egyszer lehetett meglátogatni. A szívünk szakadt meg, amikor egy-egy látogatás után el kellett búcsúzni tőle. Még az állomáson is hallottuk a sírását. Három évig volt ott. Hála Istennek 1977-től már Zalaegerszegen tanulhatott.

Nagyon nehéz idők voltak, rengeteget dolgoztunk. Édesanyámmal éltünk együtt, ő nagyon-nagyon sokat segített nekem. Tettük a dolgunkat, nem értünk rá gondolkodni a problémáinkon.

A sziklaalapra épült házat nem döntik össze a viharok, ti a hitre építettétek életeteket.

Erzsike: Mindketten vallásos családból származunk. Feri édesanyja mélyen hívő, imádságos asszony volt. Az én családomat 1952-ben kitelepítették. A Jánka-hegyen éltünk egy hegyi pincében, nagy szegénységben, mert apám nem kaphatott munkát. Onnan is mindig elmentünk a templomba, sokszor derékig érő hóban. A bátyám – Horváth József atya – a győri szemináriumba jelentkezett, Gábor öcsém pedig Pannonhalmára járt. 14 évesen a ruhagyárban kezdtem két műszakban dolgozni, hogy legyen valami kenyérkereset a családban. Később édesapámat felvették a Városgazdálkodási Vállalathoz, ő ültette a Platán sort egy másik volt csendőrrrel együtt.

A sok nehézség ellenére mindig a szeretet és a békesség uralkodott köztünk, s így volt ez később a saját családban is. Ragaszkodtunk az Úristenhez; együtt imádkoztunk, mentünk a szentmisére. Örültünk, amikor gyermekeink közösséget, barátokat találtak az egyházban. A családon belül elsősorban Feri volt az, aki aktívan tudott szolgáltatásokat vállalni. Ő a „családunk papja”.

Feri: Egészségi állapotom miatt 52 évesen nyugdíjaztak. Elvégeztem a teológiát, és lelkipásztori kisegítő lettem. A hétköznapi szentmiséken (reggelenként 3-4 szentmise is volt) ministráltam, esténként litániát vezettem, áldoztattam. Közel 30 éven keresztül végeztem ezt a szolgálatot.

Erzsike: Sajnos Feri már nagyon beteg. Egyedül nem tud a templomba menni. Vasárnaponként a kórházkápolnába járunk szentmisére, oda kerekesszékkal is el tudom tolni a páromat. Hétköznapi a tv-ben, rádióban hallgatjuk meg a misét. Nagyon sokat jelent számunkra, hogy Stróber László atya minden első pénteken eljön hozzánk; gyónhatunk, áldozhatunk, bátorít minket.

Négy gyermekünk, nyolc unokánk, egy dédunokánk van. Örömmel tölt el bennünket, hogy szeretik, támogatják egymást és minket is. A legidősebb fiúnk

a bevásárlásban, intézkedésben segít, a legfiatalabbra itt a ház körüli javításokban számíthatunk, lányunk ápolónő, idős édesanyám gondozásában is mellettem állt. Amikor 1995-ben Feri nyitott szívűműtéten esett át, az egész család összefogott a felépülése érdekében. Lányunk az ápolásban segített, a fiuk vért adtak, s egy szívvel mindannyian imádkoztunk érte.

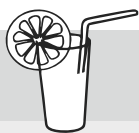
Bulcsú, a középső gyermekünk, velünk él. Dél-előtti jeit a Mandulavirág Fogyatékkal Élők Református Otthonában tölti, délután itthon van. Nehéz neki kapcsolatokat, barátokat találni. Jó lenne egy Bárka közösség itt Zalaegerszegen is! Sokat segít nekünk itthon, nagyon sok szeretetet kapunk tőle. Annyiszor elmondja: „Édesanyám úgy szeretlek benneteket!” Csak hálát adhatunk a Jóistennek, hogy ilyen gyerekeket adott nekünk.

Sokat imádkoztunk azért, hogy békességben teljen a házaseletünk, s fel tudjuk a gyermekeinket nevelni. Édesanyám azzal indította el minket, hogy legyen a szemünk előtt mindig Szent Pál tanítása: „...viseljétek el egymást szeretettel”; és „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött.” (Ef. 4.)

Feri: Isten segítségével holtodiglan-holtomiglan betartottunk mindent, amit egymásnak fogadtunk.

Lejegyezte: Háriné Mile Mónika

Frissítő

Frissítő: Szeretnénk az anya-egyház gyermekeinek sokszínűségét, igaz értelemben vett gazdagságát bemutatni ebben a rovatban. Így vonzó, hiteles közösségekkel ismerkedünk meg reményeink szerint több számon keresztül, hogy a „plébánia családja” a „távoli rokonokat” is megismerje! Kortyolgassuk a frissítőt! Ezúttal a József Szövetség mutatkozik be.

A József Szövetség

Ez a közösség nem kimon-
dottan lelkeségi mozgalom, de mégis fontosnak tartjuk a bemutatását. Olyan emberek írott vagy íratlan szövetsége ez, amely azt tűzte ki céljául, hogy halálveszélyben lévő kismagzatokért, kisbabákért imádkozzanak a tagjai. Olyan kicsi babákért, akiknek az életét a saját szüleik veszélyeztetik azzal, hogy az abortuszon gondolkodnak, és olyan apákért és anyákért imádkoznak, akik nem ismerik fel, hogy ha rosszul döntenek, gyermekük életére mondanak nemet, nem pedig egy élettelen sejtcsomóra. A téma fájdalmas annak is, akinek nem volt ebben része, és természetesen annak is, aki bármelyik oldalról érintve van vagy volt.

Az alakulat varsói kezdeményezésre született 1987 februárjában, egy pálos templomban imádkozó egyetemisták körében, akik a „Nemzedékek Őrei” névvel nevezték magukat, s a Szűzanya 1917-es fatimai jelenésének üzenetére válaszolva kezdték el az engesztelő imádságot a sebző bűnökért.

Én egy lelkigyakorlaton találkoztam először konkrétan ezzel a fajta elköteleződéssel, mint lehetőséggel. Hazatérve utánajártam, és olyannyira szíven talált, hogy egy hónappal később felkerestem őket a honlapjukon, és most mesélni szeretnék egy kicsit arról, mi mindennel találkozhattam hála nekik, és persze sok más, fizikailag számomra ismeretlen embernek.

A József Közösség emberkéinek imádságai Istenhez szállnak, ahogy a madár tollai közé befúj a szél és mindent átjár. Az imádság mellett férfiak és nők tanúságát olvashattam (olvasom naponta) hol rövidebb, hol egészen hosszú formában, a telefonomra letöltött applikáció segítségével. Minden napunk egyéni felajánlásokat is teremhet, ez az imádkozón múlik.

Az én szövetségem úgy jött létre a József közösséggel és voltaképpen Istennel is, hogy elhatároztam magam és elimádkoztam a fogadalmi imát. Innentől kezdve minden nap van egy kis felajánló ima, és

minden napra egy tized, vagyis tíz darab „Üdvözlégy, Mária” a meghatározott titkokkal. (A protestánsok számára átírt változata is van az imának.)

„Uram, Jézus! Édesanyád, Mária közbenjárására, aki szeretettel szült a világra Téged, valamint Szent Józsefnek, a bizalom emberének közbenjárására, aki születésed után gondoskodott Rólad, kérlek Téged annak a meg nem született gyermeknek érdekében, akit lélekben adoptáltam, és akit a halál veszélye fenyeget. Kérlek, adj szüleinek elég szeretetet és bátorságot, hogy meghagyják gyermekük életét, amelyet Te magad rendeltél számára. Ámen.” (Napi ima)

Minden hétre kerül egy tanúságtétel, ami olyannyira emberi, őszinte és meghökkentő, és legtöbbször könnyekig megható, hogy valódiságában soha nem kételkedtem. A nyolcadikosaimmal hittanórán gyakorta beszélgettünk ezekről a tanúságtételekről, ez alkalom az Úrnak és nekem is arra, hogy az ő lelküket trenírozva, már ne legyen kérdés számukra a babájuk életének a tiszteletben tartása, védelme és akarása. Biztos vagyok benne, hogy tudatlanságból születik az abortusz bármely külső beavatkozással zajló megvalósulása! Hiszen ki választaná szándékosan a halált az élet helyett!

Sok sebesülés származik egy kisbaba ilyen módon történt elvesztéséből. Az el nem gyászolt halál, az anyák abortusz utáni szindrómája a legnehezebben gyógyítható lelki betegségek közé tartozik. A környezet ki nem mondott fájdalma, érthetetlen zavarai is összefüggésben állhatnak e traumával.

Isten jóságos Atyánk, nála vannak ezek a kisbabák és hazavárják a földi szüleiket, akik – szorongó szívvel, kiengesztelődve már, vagy még a tudatlanság homályában vannak –, magukhoz ölelhetik elvesztett csemetéjüket. A mi sírásunk az ő sírásuk.

Ez az imádság mindennapi barátom, feladatomban, szükségletem, katarziszom. Megerősített engem is az élet védelmének fontosságában és az élet melletti tudatos döntésemben. Összekapcsol egy kisbabával, akiért minden nap imádkozom a megszületése nap-

jáig, és akinek a nevét egyedül Isten ismeri. Összekapcsol nehéz helyzetben lévő nőkkel és férfiakkal, akiknek láthatatlanul támaszuk lehetek imádságommal. Hálás vagyok G. Borinak, akitől először hallottam minderről.

Az imádság hatására, vagy ajándékaképpen, ezt Isten tudja, meddő házaspároknak fogantak kisbabáik. Ez az imádság ma is megnyitja a mennyet és a szíveket. Az internetes applikáció minden nap tálcán kínálja nekünk az imákat és egy kis elmélkedést, valamint a kisbaba nagyságát heti változásban láthatjuk, ami erősíti közöttünk ezt a kis különös köteléket.

Ez az ima gyalulja az egónkat, kitágítja a szívünket, hogy nagylelkűbben viszonyuljunk az emberek-

hez, hogy felfogjuk az élet hatalmas értékét, hogy a sok emberi történetet látva és olvasva ne ítélkezzünk...

Mennyire kellene bízunk az ima erejében! Mennyivel kitartóbban kellene imádkoznunk! Hogy az ima szükségletté váljon számunkra! Így tudjuk csak megváltoztatni, jobbra tenni a világot. És e kitartó, titkos imádság során, amit elkötelezetten, a rejtekben végzünk, mi is megajándékozottá válunk. Próbáljuk ki! Bárcsak az egész világ szíve együtt dobogna az élet védelmében!

www.lelkiadoptalas.hu

S.Ivancsics Evelin

Búza

A búza képes arra, hogy egyszerű porrá mállva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

A házasság lelkiisége

– A jó társ a legnagyobb ajándék

A házasságban élő férfi és nő szereti egymást. Bízunk a másikban, jól érzik magukat együtt. Időt töltenek egymással, méghozzá amennyire csak lehet, minőségi időt: meghallgatni, megérteni, bátorítani, önfeledten együtt lenni, kirándulni, másoknak valami jót tenni. Sőt: együtt imádkozni is tudnak. Legalábbis ez a legjobb felállás. A hűség és elköteleződés minden nap így születik és ezeken a pontokon is sérülhet meg.

Aki nem él házasságban, annak is szüksége van arra, hogy minőségi időt töltsön el másokkal. A bizalom, biztonság, önmagunk értékességének a megtapasztalása mindnyájunknak – életállapotunktól függetlenül – természetes igényünk. Mondhatjuk, hogy ilyenek vagyunk, így teremtett bennünket a Mennyei Atya.

A lelkiiség rányomja a bélyegét az egyes dolgokhoz való viszonyulásunkra. Így, amit ki-kí a házasságról gondol, ahogy a házassághoz viszonyul, olyan az ő házasságának a lelkiisége. Valószínűleg az az ideális eset, amikor két olyan ember köti össze az életét, akikben ez a viszonyulás hasonló, illetve az idő haladtával hasonló irányba is változik. (Nem véletlenül mondták nagyszüleink, hogy hasonló értékrendű ifjú

emberrel kössük össze az életünket, mint mi vagyunk, mert ellenkező esetben beállhat a katasztrófa!) Az embert vonzza ugyan az ismeretlen, ami pedig veszélyeket is rejt magába, ezért tényleg jó megvizsgálni mind saját magunk mind leendő párunk viszonyulását a házasságban folyó élethez, és ha ez nem illeszkedik egymáshoz, akkor inkább jöjjön a fájdalmas búcsú az együtt járás után, mintsem később... Így például aki vallásos, az általában részesítse előnyben a vallásos párjelölteket. Összességében a szívre kellene hallgatni, mert az biztos érzi, hogy élhetetlen egy kapcsolat. Boldog az az ember, akinek a környezetében vannak olyan személyek, akik segítik az illetőt a jobb döntés meghozatalában.

Összeszedtünk néhány olyan gondolatot, amelyekről úgy gondoltuk, hogy érdemesek a megfontolásra és segíthetnek boldogabban élnünk, akár a házasságban akár egyéb társas kapcsolatainkban, akárhány évesek is vagyunk. Vagy egyszerűen csak megmosolyogtatni akarnak. (A mosoly szerepe egyetlen kapcsolatban sem hanyagolható el.)

Ha úgy érzed, hogy a férjed/feleséged régen fogta már meg a kezedet, régen ölelt át, sértődöttség helyett mondd inkább ezt: „Megfoghatod a kezem.... – és mosolyogj hozzá! Kedvességgel, a lehetőség felkínálásával és a barátságos hangszíval egyenesbe hozható a pillanatnyi egyenetlenség.

Ha bejött a sáros cipőjével fűjjunk egyet, ezután talán barátságosabban sikerül kimondanunk ezt a mondatot: „Megtennéd, hogy leveszed a cipődet és kiviszed az előszobába?” A hogyanon múlik minden! Mert a gondolkodásunk tudattalanul meghatározza az emberekhez való viszonyunkat és a gesztusaink, hanghordozásunk, szemünk állása kimondja, amit mi még észre sem vettünk magunkban. Ezért fontos, hogy benső gondolataink mivel vannak tele!

Ha feleséged megint szeretne új cipőt venni: „Édesem, hová tesszük ezt a példányt? Van konkrét ötleted?” Ha gúny, vagy bántó szavak is vannak a gondolatainkat irányító központunkban, azt hanghordozásunk el fogja árulni. Házasságunkban és társas kapcsolatainkban nagyon fontos, hogy mit gondolunk egymásról titokban, ki nem mondva.

A házasság szentség: vagyis Isten lelke benne, rajta nyugszik. A házasságban a felek egymásnak szolgáltatják ki a szentséget, a pap tanú, az egyház képviselőjeként van jelen. Vallom, hogy a házasságom Isten ajándéka, vele együtt működik, él. Egyáltalán: csak vele képes működni. És ez csodálatos!

A férjnek a felesége, a feleségnek a férje a legfontosabb a világon. Figyelmük pedig együtt irányul szeretettel a gyerekekre vagy a számukra megadottakra. A gyerekek pedig érzik, hogy a legtöbbet kapják a szüleiktől: az életük ajándékát, és a szülei boldog életébe csöppentek bele. A gyermeknek azt látni, hogy a szülei tisztelik, megbecsülik és szeretik egymást, biztos talajt jelent a talpacskái alatt és vágyott példát is. Idegen kisgyerekeknek is példa azt látni, ahogy egy ilyen pár él, beszél, cselekszik. De egy egyedülállóból is érződhet, hogy szeretettel van jelen a világon.

A házasság lelkesége igazából a Szentlélek megvilágításától kapja meg értelmét. Úgy élünk házaspárként, ahogy a Lélek sugallja nekünk. Miként az Oltáriszentség minden egyes szentmisében jelenvalóvá lesz, úgy kellene megélnünk minden egyes nap a házassági igenünket. Egyedülállóként az életre kimondott igenünket. Hálaszavunkat, szeretetünket és képmutatás nélküli alázatunkat Istennek; kitartó és szelíd, de szenvedélyes imánkat.

S.Ivancsics Evelin

Imádkozzunk!

Hajdú Zoltán Levente: Úton

Mellém az úton
társak szegődtek.
Vagy én lettem társuk,
s követtem őket?
Vagy egyszerre vágunk
neki az útnak,
s hagytuk ott magunk
mögött a múltat?
Emlékszem, hogy volt,
de nem nézek hátra,
hisz amiatt lettünk
egymásnak társa,
mert téged, és őt is,
mint engem egyszer
néven szólított
az áldott Mester.
S szavára tárult
fel az új élet.
Dicsőség legyen
a menny Istenének!
Ámen

**Hajdú Zoltán Levente:
Összetartozás**

... hűségesen megtartja szövetségét ... (5Móz 7,9)

Az én tehozzád tartozásom
te vagy magad Uram.
Belőled indul,
hozzád érkezik meg
érzés és gondolat,
erő és akarat.

Nélküled semmi vagyok,
nélküled nem akarok lenni.

Veled a helyemen vagyok,
bárhol is legyek,
ha hozzád tartozom.

Ámen

André Wénin, Camille Focant, Sylvie Germain: Bibliai nők

A marosszentgyörgyi Sarutlan Kármelita Nővérek Rendje és a Jel Kiadó 2018-ban jelentette meg Katalin Ildikó nővér OCD fordításában két jeles belga tudós és egy francia filozófus-író könyvét Bibliai nők címmel. Huszonöt portré rajzolódik elénk: régi korok asszonyaié, akik ugyan egy távoli világ gyermekei, mégis utat tudnak mutatni nekünk. Gondolkodásmódjuk, cselekedeteik időnként meglepőek, idegenek számunkra: csalással élnek (pl. Támár), „harcos nők” (Debóra, Jáhél, Judit), cselszövők (pl. Betsabé), stb. – mégis az élet védelmezői, a jövő hordozói.

Az Ó- és Újszövetség alakjai közül is válogatnak a szerzők. Bemutatják pl. Rebekát, a jerikói Ráhábót, Abigélt, Máriát és Mártát vagy Mária Magdolnát. A mai kor embere is élvezettel olvashatja ezeket az írásokat, hiszen szándékosan rövidék, szinte utalás-szerűek. Arra törekszenek, hogy a lényeges jellemzőket emeljék ki.

A huszonöt nő közül most kettőt szeretnék bemutatni: az általam eddig nem ismert Támárt s a régóta kedvelt Ruth-ot.

Támár a Teremtés könyvének egyik szereplője. Neve magyarul: Pálma. Ahogyan könyvünk biblikusai megtanítják nekünk, a zsidók az igaz ember jelképeként tekintettek erre a fára szépsége s erőteljessége miatt. A 92. zsoltár szerint: „Az igaz virágzik, mint a pálmafa”. Igen: Támár, a kétszeresen özvegy, gyermektelen, megalázott, kiszolgáltatott asszony is „kivirágzott.” Gyönyörű ikreket szült. Az apósának.

Különös történet az övé. Mózes 1. könyvének 38. fejezete mesél róla. Júda fiai – vagyis Izrael unokái – közül előbb Hérnek/Ernek, majd annak halála után Onánnak lett a felesége. A sógorházasság (levirátus) elve szerint azért kellett elvenni az özvegyen maradt nőt, hogy utódai lehessenek az elhunyt férjnek. A fivértől származó elsőszülött ugyanis az ő nevét vitte tovább, s így az örökösödési sor nem szakadt meg. Két fia halála után azonban Júda nem akarta harmadik gyermekét is elveszíteni – azt hitte ugyanis, hogy Támár miatt haltak meg fiai –, így ahelyett, hogy Selához adta volna, visszaküldte apjához a nőt. Ám így vétkezett. Megszegte a törvényt.

Támár azonban furfangos, bátor nő volt. Amikor meghallotta, hogy özvegygé vált apósa az ő kis városuk felé tart, cselt eszelt ki. Prostituáltként öltözött, Júda alkalmat kért tőle, s a nő egy kecskéért – előbb zálogot kérve – csapdába ejtette apósát. Három hónap múltán kiderült: az özvegyasszony gyermeket vár.

A hír hallatára a férfi intézkedik: a „parázna” nőt meg kell ölni. Menye pedig üzen: „Attól az embertől fogantam, akihez ezek a dolgok tartoznak.” S visszaküldi Júda zálogát... Támár csalás áldozatává tette apósát, bűnt követtek el, az egész történet mintha erkölcstelen volna – így gondolkozunk mi. De ki erkölcstelen s ki igaz?

Igen, Támár az igaz. Ő mindent megtett azért, hogy az Úr akarata szerint éljen. Még ha ez bennünket meg is botránkoztat. Életet hozott a világra. Abba a zsidó családba, ahová kellett. Az Élet iránti szeretete mindennél nagyobb volt – kész volt a saját életét is kockáztatni. S ezért jutalomban részesült: iker fiúkat szülhetett. Júda pedig két elveszített gyermeke helyett két újabbat kapott. Halál helyett (ha Támárt megölik, a két kis magzat is halott) az Élet diadal-maskodott!

Ruth története pedig az előző folytatása. Az elsőszülött iker, Pérec leszármazottja ugyanis az a Boáz, aki jóval később egy betlehemi történet főszereplője lesz. Ruth, a moabita nő özvegyisége után is anyósával, a zsidó Noémivel marad: „Néped az én népem, és Istened az én Istenem.” Noémi is, Ruth is özvegy, kiszolgáltatott, védtelen. Férjeik halála után az Úr földjére, Isten népéhez térnek vissza. Épp az aratás ideje van. A Törvény (Lev 19,9-10) előírta, hogy a gabona, ami az aratók után a földön marad, legyen a szegényeké. Ruth is gyűjtögeti a kalászt, épp azon szántóföldön, amelyik volt férjének rokonáé. Boáz pedig igaz ember volt, kedvessége messze túlszárnyalta a Törvény rendelkezéseit... Ahogyan Victor Hugo írta Az alvó Boáz című versében:

*„És jó gazda Boáz, rokoni szíve hű,
nagylelkű, bőkezű, habár takarni is tud,
asszonyszem követi, inkább, mint bármely ifjút,
mert szép a fiatal, de a vén nagyszerű.”*

Az idős rokon által beteljesedik az imádságos kérés. Az Úr férjet, majd fiút ad Ruthnak... Isten terve pedig nemzedékről nemzedékre megvalósul: Ruth s Boáz gyermeke Obed, aki Dávid király nagyapja lesz, hogy majd jóval később „Dávid fia” legyen Jézus.

Csodálatos történetek! De mit tanulhatunk mi e könyvbéli nőktől? A legfontosabbakat: Istent választani, az Ő akaratát keresni, azt megtenni – még ha a környezetünk furcsállja, elítéli, megveti is cselekedeteinket. Legyünk mi is Isten terveinek megvalósítói! Válasszuk mindig az Életet!

Dömötörfi Nóra

A „nyolc boldogság” evangéliumának magyarázata

1. „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” (Mt 5,3)

Boldogok

A boldogmondások nem mások, mint gratulációt kifejező formulák, amelyek „lelki” vonatkozásban ismerik el a megnevezettek áldásos állapotát. Mintegy a katolikus egyház alkotmánya, melynek alapelve: a megérteni és életünk alapjává tenni modellt. A boldogmondásokban a tanítvány-lét, a tanítványság jellemző vonásainak bemutatásán van a hangsúly (vö. 5,3-12).

Már az Ószövetségben találhatóak olyan mondások, melyek a „boldog” formulával kezdődnek. Főleg a zsoltárokból és a bölcsességi irodalomból gyakoriak: „Boldogok, akik házában laknak, téged örökké magasztalnak.” (Zsolt 84,5); „Boldog, aki féli az Urat, aki az ő útján jár.” (Zsolt 1,1-2; 128,1). Ezekben az Istennel való jó kapcsolat és földi jólét (gazdagság, szorgalmas feleség, sok gyermek - Zsolt 127,3; 128,2.3; Sir 25,8; 26,1) többnyire a boldogság jelenlegi állapotát tükrözi. Azonban viszonylag későn, az apokaliptikában egyértelműen megjelenik a végidőbeli távlat is: „Boldogok vagytok ti igazak és kiválasztottak, mert dicsőséges lesz a jutalmatok.” (Hén 58,2). Utóbbi áll Jézus evangéliumi boldogmondásaihoz legközelebb, ám bennük mégsem az eszkatologikus távlat a sajátos, hanem ahogy a megígért jövő a jelenhez képest radikális változást hoz létre a boldognak hirdetett személyek számára.

a lélekben szegények

A „szegény” szó az eredeti görög nyelvben legteljesebb szegénységet: „koldusszegényt” jelent. A koldusszegény kifejezés azonban nemcsak az anyagi javakat nélkülözőkre vonatkozik, hanem az elnyomottakra és jogfosztottakra is. Ugyanakkor az anyagi és szociális vonatkozás mellett az Ószövetség szóhasználatában már fellelhetjük az egyre inkább vallási tartalmat (alázatos, kegyes) nyerő értelmet: az Istennek való alárendeltséget, alávetettséget, függőséget (vö. Zsolt 25,9; 34,3; 69,33).

A fent ismertetett „szegény” szó vonatkozásait figyelembe véve megállapíthatjuk, hogy Máté evangéliumában a „lélekben szegények” kifejezés olyan személyekre utal, akik a szegénységet belsőleg, lelki beállítottságukban élik meg. Akik a nincstelenség lelkiületével fordulnak Istenhez, mert tudják, hogy életük teljesen tőle függ, így fenntartás nélkül Isten gondviselésére hagyatkoznak. A lelki szegénység az

önelégtelenség, a lélekben gazdagság ellentéte. Az önelégtel ember úgy gondolja, mindene megvan ahhoz, hogy sikeres és boldog életet éljen. A „lélekben szegény” viszont abban a meggyőződésben él, hogy csakis Istentől kaphatja meg mindazt, ami egy kiteljesedett élethez szükséges, s ezért önmagát teljesen alárendeli neki. A lelki szegénység fogalma nem vonatkoztatható el teljesen az anyagi szegénységtől, hiszen éppen az anyagilag szegények érzik át és élik át leginkább az Istenre való ráutaltságot. Másfelől az anyagi javakban bővelkedők válhatnak a legkönnyebben önelégtelletté és függetleníthetik magukat Istentől. Természetesen az anyagi javak hiánya önmagában még nem egyenlő a „lélekben” való „szegénységgel”. Az a szegény, akinek a legfőbb vágya az anyagi értelemben vett gazdagság, semmiképpen sem mondható „lélekben szegénynek”. A legalapvetőbb vonás az Istenre való irányultság, az Istennek való engedelmesség és az Istenbe vetett bizalom. Máté evangélista valószínűleg ezt a szempontot kívánta kiemelni és tudatosítani. Ahhoz, hogy valaki a boldogmondás címzettjévé váljon, nem elegendő a szegény és nyomorúságos állapot, hanem megfelelő belső (lelki) beállítottság is szükséges.

mert övék a mennyek országa

A boldogmondás második fele ígéretet tartalmaz: „mert övék a mennyek országa”. Az újszövetségi kor sajátos vonása, hogy kerülték az „Isten” név kiejtését, s helyette körülíró formákat használtak. Az egyik ilyen körülírás éppen a „menny” szó. Valószínűleg Máté volt az, aki a megszokott sémi szóhasználathoz igazította a Jézus által használt „Isten országa” fogalmat, aminek voltaképpen értelme: „Isten uralma”. A kifejezés Isten királyi uralmát (uralkodását) jelenti, amelynek eredménye az üdvösség. Isten uralma Jézus működése által már jelen van és megtapasztható, a végső beteljesedésre viszont még várni kell. Azzal, hogy Jézus hirdeti az ígét, betegeket gyógyít és a bűnösök felé Isten irgalmát közvetíti, Isten végidőbeli uralmát valósítja meg (vö. Mt 12,28; Lk 17,20). Isten uralmának végső, egyetemes és dicsőséges állapota még hátra van, de biztosan bekövetkezik. Isten végső országa, vagyis az üdvösség teljessége annak kiteljesedése lesz, ami Jézus által máris valóság (vö. Mt 13,31-33). Így a boldogmondás végén található „mennyek országa” elsősorban a végső üdvösség állapotát jelöli. Ez a jövőbeni perspektíva természet-

tesen feltételezi, hogy a megszólítottak a Jézus által máris közvetített üdvösség javának is részesei.

2. „*Boldogok a szomorkodók, mert ők majd vigasztalást nyernek.*” (Mt 5,4)

a szomorkodók

A „szomorkodni” és a „vigasztalni” igék hátterében az Izajás 61,1-2 áll. Ahol a próféta küldetéséhez hozzátartozik a babiloni fogság utáni Izrael vigasztalása is: „Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent fel engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást vigyek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak. Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszújának napját. Hogy megvigasztaljam mind a szomorkodókat...” A szomorkodók lényegében a „szegényekkel” azonosak. Emellett az is fontos szempont, hogy az Iz 61,1-2-ben a „szomorúság” nem pusztán a földi nyomorúság miatti belső fájdalmat jelenti, hanem vallási tartalmat is magában foglal. A III. Izajásnál ugyanis a szomorúság oka elsősorban Jeruzsálemnek, a szent városnak az elhagyatottsága, amely mögött a gonoszság működése tapasztalható. Ez a vallási tartalom az evangéliumi boldogmondásnál is jelen van. Ennélfogva a „szomorkodók” a jelen világban tapasztalható minden fájdalom és gonoszság miatt

bánkodó, vigasztalást kizárólag Istentől váró személyek, akik a személyes bűneik miatti belső fájdalmukat is megélik. Az egyik zsidó apokrif iratban Rúben pátriárka így vall a bűnbánatról: „Bűnöm felett szomorkodtam, mert az igen nagy volt.” (Rúben végrendelete 1,10). A Jakab levél is szomorkodásra szólítja fel a bűnösöket: „*Ismerjétek el nyomorotokat, bánkodjatok és sírjatok...Alázkodjatok meg az Úr előtt, és akkor megdicsőít benneteket.*” (Jak 4,9-10).

mert ők majd vigasztalást nyernek

A szomorkodók boldogsága abban áll, hogy vigasztalást fognak nyerni. A „vigasztalni” ige szövegünk tekintetében konkrétan azt jelenti, hogy a szomorúakat Isten fogja megvigasztalni. A vigasztalás Isten végső uralmának, vagyis az üdvösségnek a sajátossága lesz. Az Isten által adott vigasztalás mint az üdvösség velejárója, gyakori téma az Ószövetségben, főleg Izajás könyvének második részében. Az Újszövetségben a Jelenések könyvében találjuk a legszebb és legmeghatóbb kijelentéseket: „Letöröl szemünkről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert az elsők elmúlnak.” (Jel 21,4; 7,17).

*Kocsis Imre: „A hegyi beszéd” (Budapest, 1998)
című műve nyomán: Komáromyné Károlyi Judit*

Mindszenty-iskola

Közösségépítő Családi nap a Mindszentyben

A korábbi szombatokkal ellentétben az idei évben május 24-én, pénteken rendezte meg a szülői munkaközösség a hagyományosnak mondható Családi napot a Mindszenty iskolában. Változatos programmal vártuk a diákokat, pedagógusokat és a szülőket. Az ólomkatona-öntés és korongozás már ebéd után elkezdődött, majd 14 órakor solymász bemutatóval folytatódott a rendezvény. Ezután az osztályok egymást váltva járták végig a különböző szórakozást kínáló állomásokat. Az iskolai néptáncsoport vezette táncházban az alaplépésekkel ismerkedhettek. Az udvaron lehetett láda-vasutazni, gokartozni, gólyalábon járni, kosárkórhintázni, focizni, különböző ügyességi játékokat üzni. A Göcsej Környezetvédő, Tájékoztató és Futó Egyesület szervezésében kipróbálhatták a gyerekek a tájékoztató futást. Aki mindezt álarc mögé bújva szeretne volna kipróbálni, arcfestéssel díszíthette magát.

A szülői munkaközösség fontos küldetésének tartja a diák-pedagógus-szülő kapcsolat ápolását ehhez adnak segítséget a közösségi együttlétek, és ehhez a Jóisten áldását a záró szentmisén.

Simonné Mérnyi Judit, az SzM társelnöke

Kis-Fátra II.: Barangolás a környéken

Harmadik túrapunkton a Kis-Fátra nyugati szomszédságában található Szulyói-hegységet kerestük fel. Letérve az autópályáról, már a mellékúton kanyarogva ízelítőt kaptunk a fák fölé magasodó konglomerátum sziklák változatos világából. Körtúránk Szulyóvárjáról indult. A bükkerdőben emelkedő ösvény a turisták léptei alatt lekopott sziklákon vezetett, helyenként az öreg fák gyökerei keresztelték utunkat. Nem ártott a lábunk alá nézni, pedig felfelé tekintve is látványos dolgok tárultak a szemünk elé. Mikor egy szakaszon kitisztult az erdő, már a sziklatornyok magasságában jártunk. Egy szakadék peremére vezetett az ösvény, melynek túloldalán egy hatalmas csúcsíves nyílás, az ún. gótikus kapu, tátongott a sziklafalban. Kopár sziklás emelkedőn keresztül értünk fel végül a hegytetőt koronázó váromhoz. A csekély maradványok még most is jól mutatják, milyen ügyesen használták ki a terep adottságait az egykori építetők. A falak szinte egybenőttek a sziklával, kitöltve annak hézagait. Keskeny, sziklába vágott ösvényen kell felkapaszkodni, mely helyenként olyan szűk, hogy az ember csak nehezen tud átnyomakodni, hogy feljusson az egykori várudvarba. Bevehetetlen hegyi menedék volt ez egykor, ahova a faluban lévő kastélyból fel lehetett húzódni hadak járása idején.

A lefelé vezető úton már vaslétrák, korlátok segítettek a biztonságos haladást. Leértünk egy nyeregbe, ahonnan újabb hegyhátra vitt az út. A fák között sziklák sejlettek fel, lombfakadás előtt többet is mutattak volna magukból. Néhány mellékösvény kilátópontra vezetett, ahonnan megnézhattuk a sziklás hegyekkel körbeölelt völgyet, melyben szerényen húzódtak meg Szulyóvárja házai. A Rohács (803 m.) alatti nyeregig követtük a főgerincet, innét a völgybe ereszkedtünk, hogy visszaérjünk az autókhoz. Ez is izgalmas út volt: néhol egy kidőlt fatörzsbe kapaszkodva csúsztunk lefelé a meredek, poros ösvényen, majd újabb vaslétrák segítettek a lejutást. Aztán kitérőt tettünk a Sárkánylyuk-barlang kedvéért.

A méretes barlang bejáratához szintén vaslétrákon kellett felkapaszkodni.

A visszaúton lekanyarodtunk Nagybiccsére, ahol a kastély parkjában tettünk sétát. A magas falakkal övezett, impozáns kastély kapuja felett a Thurzók címere díszel. A nagyhatalmú család kiterjedt birtokai, és a Fugger bankárdinasztiával való jó kapcsolatuk révén meghatározó szerepet játszottak 16-17. század történetében. Volt, amikor az ország nádora is közülük került ki. Itteni kastélyuk arról híres, hogy itt folyt le a boszorkánysággal és gyilkosságokkal vádolt „csejtei rém”, Báhtory Erzsébet pere. A koncepció per célja persze az

özvegy hatalmas birtokainak megszerzése volt.

Utolsó teljes napunkat kulturális kirándulásra szántuk. Először a Vág-folyó túlsó partjára mentünk, hogy felkeressük Sztrecsény várát, amely már az első napon is hívogatóan tűnt elénk. A várba vezető úton már történelmi utazás része lehet a látogató a korabeli falut idéző házak között. A 13. században épült vár eredetileg a Csákoké volt, majd több család is birtokolta. A 17. században került Wesselényi Ferenc nádor tulajdonába, akinek felesége Bosnyák Zsófia élte itt magányos életét, miután férje beleszeretett a Murányi Vénusznak nevezett Széchy Máriába. A fiatalon elhunyt Zsófiát, akit jótékonyágáért szentként tisztelt a környék népe, a várkápolna kriptájában temették el.

Majd, miután 45 évvel később épen találták a testét, átvitték a vágapolcai templomba. Itt sajnos egy örült 2009-ben felgyújtotta. Ahogy a magyar várakat általában, Sztrecsény várát is I. Lipót császár robbantatta fel, de még így jelentős maradványai impozánsan mutatnak a Vág fölé magasodó sziklán. Ezután a délebbre fekvő Frivaldnádasra autóztunk, hogy megtekintsük az ún. szlovák betlehemet. Ez egy szobányi méretű fából faragott makett, központi jelenete az ismert betlehemi történet, amelyet azonban a Felvidék népét megidéző életképek vesznek körül. Tréfás jelenetek mellett felvonultatja a

régi mesterségeket egészen a hagyományos bányászélethez, a figurák ráadásul mind mozognak is. Felül pedig a Felvidék jelentős építészeti emlékei keretezik a képet. A lenyűgöző méretű, és aprólékosan kidolgozott alkotást 18 évig faragta a készítője.

Az estét már Zsolnán töltöttük. A város igazán megér egy körsétát. Gótikus stílusú, többször átépített plébániatemploma jelentős műemlék, mellette 1540-ben épült, reneszánsz harangtorony. Közelükben van a város középkori eredetű házakkal övezett főtere. Bár ezekből ezúttal keveset láthattunk, mivel éppen egy történelmi fesztiválba csöppentünk, és a kirakodó vásár sátrai sokat takartak a homlokzatokból, a korabeli ruhákba öltözött emberek látványa azonban némileg kárpótolt értük.

A hazaúton megálltunk még a Vág völgyében található Trencsénben, melynek a város fölé magasodó sziklán álló vára a Felvidék egyik legépebben megmaradt erőssége. Egykor az ország északnyugati részét uraló kiskirály, Csák Máté székhelye volt, akit Károly Róbertnek sem sikerült soha legyőzni. Ki kellett várnia, amíg meghalt. A vár királynői birtok lett, így egy időben itt élt Luxemburgi Zsigmond felesége, Cillei Borbála. A legenda szerint a vár vízgyűjtő medencéjét a sokszor távol lévő férje miatt bánkódó asszony sírta tele könnyeivel. Valójában sem a király, sem a királyné nem voltak az egymásért epekedő hűség mintapéldái.

A 16-17. században a Szapolyai, a Thurzó és az Illésházy család birtokolta a várat. Bent gazdag kiállítási anyag látható, és megéri felkaptatni a toronyba vezető szűk csigalépcsőn, mert nagyszerű kilátás nyílik a környékre. De a városban is érdemes körülnézni, hiszen a belváros is bővelkedik műemlékekben. Ezek közül is kiemelkedik a barokk jezsuita templom és rendház, melyet a rend feloszlatása után a piaristák vettek át. Mindkét szerzetesrend kiemelkedő oktatási tevékenységet fejtett ki. Hosszasan lehetne még időzni a Felvidék ezen részének természeti és építészeti csodáinál, de gondolatban folytatott kalandozás helyett, aki teheti, folytassa ezt személyesen.

Fotó: Gedeon Tamás,

Szöveg: Szalai Attila

Szabó T. Anna: Gyűrű

Aki gyűrűt vált, sorsot vált magának,
mert (nem ámitás, nem illúzió!),
ezentúl kétszer könnyebb lesz a bánat,
s kétszer (kétszázszor!) jobb lesz, ami jó.

A házasság a legnagyobb vigasság,
amit csak kínál mind a kerek ég –
azok ismerik minden titkok titkát,
akik ismerik egymás melegét.

Ha párra leltél, nincs, miért alább add,
ez a misztikus lélek-unió,
az idő sosem húzhatja a lázat,
hiszen (hiszem!) egy követ fúni jó.
A jó férjnél (bizony, ez az igazság):
csak egy dolog jobb: a jó feleség,
a házasság nem iga és nem rabság,
ha ismeritek egymás melegét.

És mégis akad, aki ettől frászt kap,
bár megszervezni nem könnyű meló:
az esküvőhöz tanú kell, meg násznagy,
ruha, teríték, nyakkendő, zakó.
Süt-főz, sűrög a család, a rokonság,
hogy ellássa a násznép seregét,
de megoldják az élet minden gondját,
akik ismerik egymás melegét.

Ajánlás

Ideje már, hogy szépen abbahagyjam
(bár a dicséret soha nem elég):
éljenek soká, s egyre boldogabban,
akik ismerik egymás melegét!

Házasságkötés

Bakó György és Rösler Anikó
Balogh Bence és Nagy Anita
Kupó Bence és Szalai Adrienn
Márialaki Oszkár és Dörnyei Katalin
Nemes Péter és Bertók Cecília
Plótár Norbert és Karakai Ildikó
Regel Patrik és Németh Kitti

Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú párnak, a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Keresztelés

Balogh Dávid Marcell
Balogh Dorina Gréta
Csalló Jázmin
Dudás Alisa Jáde Livia
Gallai Hanna
Gángó Abigél Anna
Gyimesi Áron
Hohl Hanna
Horváth Eszter Zsóka
Imre Marcel
Jósvai Lilien
László Laura
Murvai Hanna Viktória
Nagy Joel Szantínó
Oletics Zoltán Levente

Péntek Zalán

Piller Panka Lotti

Simon Anissza Pandora Fausztina

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Temetés

özv. Bánfalvi Jánosné sz. Darabánt Jolán Otília (1939)

özv. Baráth Lászlóné sz. Simon Anna (1925)

Bíró Krisztina (1975)

Buzsáky Ferenc Győző

Hóbor Lászlóné sz. Tóth Mária (1948)

Horváth István (1969)

Horváth János (1935)

özv. Kiss Ernőné sz. Subosits Margit (1929)

Kiss Károly (1959)

Lélek Zsuzsanna (1949)

Nagy István (1943)

Ódor Nándor (1963)

Sándorfi Imre (1930)

Sipos Lászlóné sz. Doszpot Katalin (1946)

Szakály Zoltán (1941)

Szekér Pál (1950)

özv. Sztankovszky Lorándné sz. Draskovics Ilona (1936)

özv. Szűcs Gyuláné sz. Kovács Magdolna (1940)

Tráj Gyula (1940)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Május 18-án görögkatolikus vecsernyét tartottak Zalabesnyőn a Szent Anna-templomban. Elek Antal soproni diakónus vezetésével a szamariai asszony vasárnapja előestéjén végeztek alkonyati istentiszteletet az összegyűlt római és görög katolikus hívek.

Május 30-án volt az **elsőáldozók zarándoklata** Vasváron, amelyen a Dózsa, és az Ady iskola elsőáldozói is részt vettek plébániánk hitoktatóinak a kíséretében.

Június 5-én a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtárban **mutatták be Cselenkó Borbála: A zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia és plébániatemplom története a 18-19. században** című kötetét, ahol a szerzővel Kiss Gábor könyvtárigazgató

beszélgetett. Köszöntőt mondott Balaicz Zoltán polgármester, dr. Gyimesi Endre a Zalaegerszeg Kultúrájáért Közalapítvány elnöke és Stróber László apát-plébános.

Június 22-én a 2020. évi budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés jegyében „Ti adjatok nekik enni!” mottóval sorra kerülő **világméretű szentségimádásba** plébániánk is bekapcsolódik. A szentségimádásra az esti szentmise előtt, **18 és 18:45 óra között** kerül sor a Nagytemplomban.

Minden hónap **második és negyedik szerdáján az esti szentmise előtt** fél órával a Mária Magdolna Plébániatemplomban **szemlélődő imádság** keretében keressük a találkozást a Jóistennel.

Minden hónap **13-án** a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentségimádás.

Minden hónap **13-án** fatimai engesztelés **Pusztacsatáron** 18 órakor.

A Kálvária kápolnában szombatonként hajnali **6-7-ig** az „Ébredés” közösség tart gitáros, énekes **dicsőítő imaórát**.

A **Kálvárián** minden hónap második és negyedik csütörtökén, **17 órakor** lesz szentmise.

Pedagógusok lelkigyakorlata lesz Szombathelyen a Martineum Felnőttképző Akadémián **június 19.** (szerda) és **június 21.** (péntek) között.

Hittanárok Te Deum ünnepsége Zalaegersze-gen, a Mindszenty-iskolában lesz **június 21-én**, pénteken 9 órakor.

Jubiláns házások találkozója lesz Szombathelyen a Székesegyházban **június 22-én**, szombaton 10 órakor.

Szentek földjén elnevezéssel **Mindszenty József bíboros tiszteletének elősegítésére a gyalogos zarándoklat** keretében keresik fel a fiatal pap, Pehm József életének néhány meghatározó helyszínét. Időpont: **2019. június 28-tól július 1-ig**, vezeti Óra Krisztián.

Útvonal: Szombathely – Csempeszkopács – Csehimindszent – Egervár – Zalaegerszeg. Tervezett napi távolságok 20 – 17 – 20 – 15 km.

Gyermekekre vágyók, jegyesek, házasságra készülők, fiatal házások megáldása lesz Szombathelyen a Székesegyházban **július 2-án**, kedden **19 órakor**.

Hitoktatók lelkigyakorlata lesz Szombathelyen a Martineum Felnőttképző Akadémián **július 17.** (szerda) és **július 20.** (szombat) között.

Nagyszülők megáldása lesz Szombathelyen a Székesegyházban **július 26-án**, pénteken.

Hivatástábor lesz Csehimindszenten **augusztus 5.** (hétfő) és **augusztus 7.** (szerda) között.

Hittanárok Veni Sancte ünnepsége lesz Szombathelyen a Székesegyházban **augusztus 30-án**, pénteken 16 órakor.

Hírek a Zárdából:

A város napja alkalmából a **Notre Dame Rend zalaegerszegi nővérei Pro Urbe díjat** kaptak. Szív-ből gratulálunk, és mi is köszönjük áldozatos munkájukat! (fénykép: Pezzetta Umberto)

A Zárda-kápolnában **2019. június 17 - augusztus 30-ig a hétköznapi szentmisék reggel 7 órakor**, míg szombaton és vasárnap a szentmisék a szokott időpontokban kezdődnek.

2019. június 24-28. és július 8-12. között táborok miatt a Zárdában nem lesz szentmise.

A Mindszenty József Általános Iskola **Veni Sancte (évnyitó) ünnepségére 2019. szeptember 1-jén 15. 30 órakor** kerül sor a Mária Magdolna Plébá-
niatemplomban.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.
Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.
Telefon: (92) 599 230, Fax: 599 231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. - Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.